

Chuyện cô bé

Hoa Hoàng Lan

“Tôi đi giữa hai hàng cây. Bỗng nhiên gió nổi lên. Gió thổi tung mái tóc mà chiều hôm qua, mẹ tôi đã cắt chải thật khéo. Tôi có cảm tưởng như chàng đang xoa đầu tôi khen thưởng, để mái tóc tôi mượt mà trong đôi tay chàng. Gió dấn sát chiếc áo lụa mỏng vào sát da thịt, cho tôi cảm giác chàng đang ôm tôi thật chặt. Gió thì thầm bên tai tôi những âm thanh lạ. Tôi có cảm tưởng chàng đang thủ thỉ bên tôi những lời yêu thương ngọt ngào. Vạt áo đầm quần quýt bước chân chàng, cho tôi cảm nghĩ đời tôi đã cuộn chặt vào đời chàng, và chúng tôi không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Linh-Chi đọc lại đoạn văn vừa viết. Không biết nghĩ sao, cô bé đưa nhanh cây bút, gạch nhiều đường ngang, dọc. Những dòng chữ như bị rối mù. Đầu bút cào xới trên trang giấy. Vết gạch cuối cùng bị đè mạnh, tạo thành một đường rách trên giấy. Linh-Chi không hài lòng với những gì cô bé tưởng tượng. “Muôn đời, chú Quân vẫn là chú Quân thôi. Mãi mãi chú Quân vẫn là bạn của ba mẹ và là... chú của mình! Chú Quân ơi! Quân ơi!” Nước mắt ở đâu trào ra, ướt nhòa khuôn mặt trẻ thơ của Linh-Chi. Cô bé gục trên bàn, trong một trạng thái hoảng loạn và cực kỳ khổ đau.

“Linh-Chi về rồi hả con?”

Hình như cô bé đã thiếp đi lâu lắm. Giác ngủ êm đềm đã giúp nỗi xúc động của cô bé dịu đi ít nhiều. Mơ màng có tiếng gọi tên mình, nhưng cô bé không thể trả lời, cũng như không thể cất đầu lên khỏi đôi tay đang khoanh trên bàn.

“Linh-Chi đâu rồi? Ăn uống gì chưa? Có muốn đi ăn với ba mẹ không?”

Linh-Chi hơi cựa mình trên ghế. Hình như có tiếng nói nào đó vọng về, mệt mỏi và ngái ngủ trả lời:

“Con hơi nhức đầu. Con không đói, mẹ ơi!”

Tiếng giấy bước nhẹ trên sàn gỗ và một bàn tay thật mát đặt nhẹ trên trán Linh-Chi. Cô bé để yên, không động đậy. Một khao khát nhỏ bé nổi lên trong đầu óc cô bé: “Tại sao lại không thể là bàn tay của... chú Quân? Quân ơi! Chú... ở đâu? Linh-Chi nhớ chú!”

“Không sao cả. Chắc mệt mỏi chút xíu đây mà. Uống chút nước nghe con!”

Có tiếng ập ừ thoát ra khỏi cổ họng khô khốc của cô bé. Sau khi hớp một chút nước do mẹ đưa cho, cô bé lại gục đầu xuống bàn trong một tư thế thoải mái hơn. Chỉ vài phút sau, người mẹ vào phòng, đã nghe tiếng thở thật nhẹ của cô con gái cưng.

Linh-Chi chỉ thực sự tỉnh hẳn khi ngoài phòng khách có tiếng cười nói lao xao. Thanh âm của một giọng nói quen thuộc đã thức dậy tất cả tế bào trong hệ thần kinh Linh-Chi. Cô bé lắng nghe bằng tất cả sự chú ý của tri thức:

“Mai làm lễ ra trường, mà hôm nay lại nhức đầu à? Linh-Chi xúc động quá đấy thôi. Cháu đâu rồi chị?”

Mẹ nói gì đó và tiếng chú Quân vui vẻ:

“Linh-Chi ra trường rồi, gia đình có tổ chức đi chơi đâu xa không chị?”

”Định cho cháu đi Hawaii một chuyến. Con bé vẫn mê biển và thích một chuyến đi chơi xa. Chờ anh ấy lấy phép đã.”

“Tôi sẽ xin được tháp tùng cùng anh chị để làm hướng dẫn viên. Đạo mới qua, tôi đã có hơn một năm làm tài xế tắc-xi bên đó.”

Giọng mẹ chột nhẹ như gió thoảng, nhưng lại gieo những ý nghĩ thật nặng nề với Linh-Chi:

“Thế mà không kiếm một cô gái hải đảo làm vợ cho rồi. Nghe nói mấy cô bên đó có màn múa bụng

đẹp và hấp dẫn lắm phải không?”

“Vâng. Đẹp thì có đẹp, còn hấp dẫn hay không thì tôi không biết. Nhưng với tôi thì không. Ở tuổi này, chị nghĩ xem, còn lấy vợ làm gì nữa. Nếu vợ trẻ, sinh con, thì cha già con muộn, tội lắm. Nếu khi nó may mắn ra trường như Linh-Chi, thì tôi thế nào rồi. Còn bảo lấy vợ để nương dựa lẫn nhau trong tuổi xế chiều, thì chưa chắc chị ơi! Có cả một triệu nỗi lo và một tỷ nỗi buồn chờ đón mình ở cuộc tình cuối đời đấy chị!”

“Anh quá lo xa. Người ta lấy nhau loạn cả lên, có sao đâu. Chỉ có một mình anh ngồi lo trời sập, lo sao tóc không đen và lo sao người ta không yêu mình như mình yêu người ta, cho nên cứ thui thủi một mình. Cứ vui chơi, chừng nào không thích thì xa nhau thôi. Chọn lựa, kỹ quá làm gì cho khổ.”

“Tôi không phải là một người cầu toàn chị à, vì trên đời làm gì có chuyện toàn bích hở chị? Nhưng ít nhất cũng phải sống sao cho có tình, có nghĩa chứ? Chuyện qua đường là điều tối kỵ, không bao giờ có với tôi. Tôi không thích và tôi thù ghét những chuyện đó. Không có gì ghê tởm bằng việc hôm nay đi với người này, ngày mai đi với người khác, rồi gặp lại người cũ, ngoảnh mặt làm ngơ, như hai người xa lạ. Kỳ cục! Tôi chịu không được thái độ này. Cái khổ của tôi là khi đã yêu ai là tôi yêu mãi, và khi ký hợp đồng sống chung với ai, là tôi khó xa lìa họ.”

Linh-Chi tỉnh táo hẳn lên sau câu nói của chú Quân. Cô bé chạy như bay vào phòng tắm, trang điểm sơ sài rồi chạy ra ngoài. Sà mình vào vòng tay mẹ, cô bé nũng nịu:

“Mẹ và chú Quân nói chuyện gì vui quá, làm con hết buồn ngủ rồi nè!”

“Chứ không phải ngủ đã giấc rồi mới nhớ đến mẹ hay sao? Mẹ vừa tính chuyện đưa cả nhà đi Hawaii kìa. Linh-Chi muốn đi Hawaii không?”

Ríu rít như một con sáo non, cô bé tươi cười góp ý:

“Trời ơi, Hawaii hở mẹ? Khỏi nói mẹ cũng biết là con thích như thế nào rồi.” – Ngược đôi mắt trong veo nhìn Quân, cô bé hỏi đùa – “Đi cả nhà, rồi mẹ nhờ chú Quân giữ nhà hở mẹ? Còn con chó Milu thì sao?”

“Linh-Chi xấu nhé! Linh-Chi đi nghỉ hè, vui thú một mình, để chú giữ nhà. Cháu ích kỷ nhé! Đáng lẽ cô bé phải xin ba mẹ cho chú cùng đi, chứ ai lại mà lại bắt chú ở nhà giữ... chó Milu cho Linh-Chi à?” Quân vui vẻ chòeng ghẹo cô bé.

Tưởng mình lỡ lời, cô bé cuống quýt cải chính:

“Không có. Linh-Chi không muốn nói như thế. Bị Linh-Chi nghĩ rằng chú không thích Hawaii, vì chú thường kể rằng ngày xưa chú đã ở bên đó và Linh-Chi sợ con Milu cưng của mẹ không có ai lo. Thường ngày, chú cũng cưng con Milu lắm mà!”

“Không sao. Nếu ba mẹ bắt chú ở nhà coi chừng... hai con chó thì chú chịu liền. Một mình con Milu, mất công chú quá. Phải có hai con, mới đỡ công chú.”

Ngơ ngác, cô bé tròn mắt hỏi lại Quân:

“Nhà chỉ có mỗi một con chó Milu, sao chú Quân lại nói tới hai con chó?”

Cười vang khi thấy Linh-Chi sa vào bẫy của mình, Quân vờ làm nghiêm với cô cháu cưng:

“Thì chú muốn nói đến một con chó hai chân nữa, để chú giữ luôn một thể. Con chó... Linh-Chi ấy mà!”

Vỡ lẽ và hơi thẹn vì bị lừa, Linh-Chi giấu mặt vào sau áo mẹ, giọng thật dễ thương:

“Mẹ xem kìa! Chú Quân nói con là... chó của chú đấy!”

Chiều Honolulu trời đẹp quá. Sóng lớn chỉ ở ngoài kia, nên bãi biển đông người tắm. Xa xa, từng đợt sóng xô đuổi nhau vào bờ, tung bọt trắng xóa. Những người lướt ván đang khéo léo điều khiển tấm ván, uốn lượn, cười trên ngọn sóng. Chiều nay, Linh-Chi không xuống bãi tắm. Từ trên ban công cao tầng của khách sạn Marriott, cô bé ngồi trầm tư nhìn ra xa ngoài kia. Từng đợt sóng xanh

nổi tiếp theo nhau, đua nhau chạy vội vào bờ. Những du khách hụp lặn, nhấp nhô ngoài kia, Linh-Chi không thể biết ai là chú Quân, ai là ba và ai là mẹ? Linh-Chi đang nhớ đến Quân, nhưng nhất định Quân không thể nghĩ đến cô bé trong giây phút cô bé đang thả hồn về chàng. Linh-Chi giận chàng. Cô bé lấy cớ lưng bị râm nắng, còn rất sau buổi tắm biển quá lâu của ngày hôm qua, nên không xuống tắm chung với mọi người. Bây giờ, biết chắc chắn rằng Quân không bao giờ nhớ đến cô bé, nên cô bé ân hận đã không hòa mình cùng Quân trên sóng nước.

Chỉ vài phút sau, Linh-Chi đã gọn gàng trong áo tắm và nàng nhào xuống biển, bơi lội thật lâu và tìm ra chỗ ba mẹ cùng Quân đang giỡn sóng. Cô bé như con thoi, lao nhanh đến bên Quân và nhận chìm chàng xuống. Hốt hoảng, Quân lặn sâu xuống và thoát ra khỏi sức trì níu kỳ quặc mà chàng chưa biết là của ai. Chàng kinh ngạc khi nhận ra Linh-Chi đang quay lưng lại với chàng và bơi vội về bên mẹ. Cô bé kêu to, âm thanh át cả tiếng sóng:

“Mẹ ơi! Con nè!”

Lập tức, Quân bơi vội lại chỗ hai người, và lên tiếng “tổ cáo”:

“Linh-Chi vừa nhận chìm tôi đấy chị! Làm tôi chơi với, không biết ai nhồi mình xuống biển như vậy. Cô bé khỏe quá!”

Cô bé ném một nụ cười tinh quái cho Quân, kèm theo một câu đe dọa, trước khi hụp sâu xuống làn nước xanh:

“Con gái mười bảy mà không mạnh hay sao hở chú? Linh-Chi mới đùa một chút mà chú đã mách mẹ! Chú kỳ cục! Lần sau, Linh-Chi sẽ nhận nước cho chú chìm luôn!”

Mẹ cô bé không nghe kịp câu nói của con gái và cũng không thấy ánh mắt của Quân đầy ngạc nhiên trước lời “hăm dọa” của cô bé.

Nắng đã lên cao. Bãi biển bắt đầu bớt người. Ba mệt, nên đã lên phòng và mẹ Linh-Chi ngồi lại trên bờ, chờ cô bé. Vô tình Quân và Linh-Chi còn ngụp lặn trong sóng nước. Linh-Chi biết điều này khi cô bé bơi lại gần Quân. Quân nhắc chừng cô bé:

“Lên bờ thôi, Linh-Chi! Ba mẹ lên hết rồi. Chiều cháu có thể tắm tiếp. Bây giờ nắng đã lên cao. Mẹ cháu nhắc cháu coi chừng cái lưng đấy!”

“Chú chờ cháu một lát nữa. Cháu cũng hơi mệt rồi.”

Bất chợt cô bé buông thả hai tay và làm vài động tác mạnh, gây chú ý cho Quân, rồi chìm luôn. Chờ lâu, không thấy Linh-Chi nổi lên, Quân bơi lại và vừa lúc cô bé quẫy mạnh để ngoi lên, hụp xuống, đôi tay quơ quào khác thường. Quân hốt hoảng xốc cô bé lên và lập tức diu cô vào bờ. Cô bé ngã sóng soài trên bãi cát, trước đôi mắt ngạc nhiên của mẹ. Một vài người quay lui, nhìn cảnh cô bé nằm dài trên cát, đôi mắt lim dim và đôi môi mấp máy. Mẹ cô bé thực sự hoảng hốt, không biết phải làm gì cho con.

Quân cúi sát trên khuôn mặt của Linh-Chi. Mới lúc này đây, vẻ đẹp như tranh vẽ của cô bé đã khiến chàng xúc động. Với đôi môi đỏ như thoa son, với cặp mắt long lanh rực sáng, nhưng bây giờ cô bé nằm yên, bất động. Hơi thở thoi thóp và cặp mắt nhắm nghiền, thần trí như quên hết mọi chuyện của thế gian. Chàng loay hoay chưa biết phải làm gì trước thân thể nầy nở của cô cháu gái. Một nhân viên phòng cứu của bãi biển tiến lại. Chợt Linh-Chi hé mở đôi mắt. Nàng chống tay, gượng nhồm dậy, nhìn mọi người, và đưa cánh tay đánh những hạt cát lóng lánh như kim tuyến ra ôm chầm lấy mẹ. Giọng cô bé chột vờ ra:

“Mẹ ơi! Con mệt quá!”

“Tại con ngâm nước lâu quá!”

“Không phải đâu, mẹ ạ! Tại... tại chú Quân không... bơi với con!”

Quân ngạc nhiên và bối rối vì những lời than phiền của cô bé. Chàng cũng phân vân, vì không nghe cô bé có yêu cầu gì ở chàng. Chàng cũng được biết Linh-Chi là tay bơi khá ở trường. Cô bé đâu có

cần sự chỉ đạo của chàng trong nghệ thuật bơi lội. Tại sao Linh-Chi lại trách chàng?

Linh-Chi được mẹ dìu đứng dậy. Quân có linh cảm cô bé muốn làm nũng với mẹ. Hoặc với chàng? Quân giật mình, tim chàng thót lại trong một nhịp đập lồi nhịp khi chàng nghe Linh-Chi nói với mẹ:

“Mẹ lên phòng trước đi, để con nhờ chú Quân đưa con ra phố một chút nhé!”

Thảng thốt, Quân bật kêu lên:

”Đằng nào cháu cũng phải về phòng để thay áo quần đã chứ. Mặc áo tắm đi phố hay sao?”

Một cái nguyền dài kèm theo câu trả lời “chông lòn” của Linh-Chi:

“Chú khỏi nhắc mà. Cháu biết điều đó. Đi với con bé mặc áo tắm này, chú xấu hổ có thể độn thổ được lắm. Nhưng nếu đi với cô nào thì chắc được liền, phải không chú?”

Không biết từ bao giờ và từ đâu, Linh-Chi có giọng nói “chanh-chua-chuối-chát” ấy với chàng? Chàng vẫn thương mến và chiều chuộng cô cháu cưng. Nhưng tại sao lại có những câu hờn mát, những lời xóc óc như thế này?

Quân không cần tìm hiểu đâu xa. Vì ngay buổi tối ấy, trong khi đi dạo phố để mua vài thứ theo yêu cầu của Linh-Chi, cô bé đã nắm chặt cánh tay của Quân, giọng lạc đi vì xúc động:

“Khi muốn tỏ cho một người biết là mình yêu, mình thương người ta thì nói thế nào, hờ chú Quân?”

Ngập ngừng và lúng túng, Quân từ tốn:

“Nhiều khi không cần nói cháu ạ! Người ta tỏ tình qua ánh mắt, qua điệu bộ nhiều hơn. Nhưng cháu hỏi để làm gì. Chẳng nào tình yêu đến với cháu, cháu sẽ biết liền qua cảm nhận.”

“Nhờ người kia không biết, thì cháu phải làm sao?”

“Phải làm sao à? Chú cũng không biết nữa. Cháu biết là chú chưa từng yêu ai mà. Sao cháu hỏi khó chú những điều chú chưa hề có kinh nghiệm như thế nhỉ?”

“Chú viết văn, chú phải rành đời hơn người thường chứ. Chú dạy người ta cơ mà.”

“Sai rồi. Chú chưa từng dạy ai điều gì về tình yêu cả. Ở đây có muôn hình vạn trạng, muôn người muôn vẻ, không ai giống ai và cũng không ai cần học hỏi ở ai điều gì.

Đến lúc đó, tự nhiên cháu sẽ biết. Cháu sẽ không cần tìm chú để hỏi nữa.”

Cánh tay phải của Quân đột nhiên nặng nề, vì bị sức níu kéo của Linh-Chi. Cô bé cơ hồ như không đi bằng đôi chân của chính mình, mà đã đi bằng cả sức nặng của bên vai chàng. Quân khám phá ra điều này thì đã hơi muộn. Linh-Chi ngồi xuống một chiếc ghế bên lề đường và cô bé kéo chàng ngồi theo. Chàng phản ứng một cách máy móc là nghe theo những sai khiến của Linh-Chi. Cô bé giờ giọng nhõng nhẽo:

“Cháu lạnh. Chú ngồi sát lại bên cháu đi!”

Ồ, cô bé hay nhỉ! Tự nhiên đi lang thang ngoài phố, ngồi xuống bên đường rồi kêu lạnh bao giờ? Quân ngỡ ngàng, không nói nên lời. Như bị thôi miên trước tia nhìn của cô bé, chàng lại ngồi sát bên cô bé theo lời yêu cầu của cô. Cả hai im lặng rất lâu. Quân mãi dõi mắt nhìn theo những khách bộ hành nhàn tản bên kia đường. Trong khi Linh-Chi lại chăm chú nhìn... chàng. Bị thiêu đốt bởi tia nhìn của Linh-Chi, đột nhiên Quân quay lại và chàng bắt gặp tia nhìn đắm đuối của cô bé đang nhìn chàng. Nổi da gà bởi tia nhìn kỳ lạ, Quân vùng đứng dậy. Chàng nói to như để lôi kéo Linh-Chi ra khỏi cơn mộng:

“Về thôi cháu! Về kéo ba mẹ mong!”

Linh-Chi uể oải đứng dậy, theo chân Quân quay trở lại khách sạn. Dọc đường, không nói tiếng nào, nhưng vẻ mặt đầy nét hậm hực của cô bé đã ám ảnh Quân không nguôi. Khi vào thang máy, Quân kinh ngạc khi thấy cô bé bấm con số tầng lầu trên cao nhất, không phải về tầng lầu ba mẹ cô bé đang ở. Chàng chưa kịp phản ứng, thì nhanh như sóc, cô bé đã bám chặt cánh tay chàng, giọng lạc

đi:

“Chú Quân! Cháu ghét chú!”

Thang máy vẫn ào ào đưa hai người lên tầng lầu cao nhất của khách sạn. Rồi Linh-Chi lại tinh nghịch bấm số xuống tầng lầu cuối cùng. Thoảng hoặc có khách vào chung, thì cô bé lại làm nghiêm, hiền ngoan, đứng im bên chàng. Không chịu nổi trò chơi quái đản của Linh-Chi, vòng trở lên của thang máy, Quân đã chặn cửa để kéo cô bé bước ra tầng lầu của mình. Vẻ mặt hầm hầm của cô bé làm người mẹ ngạc nhiên không ít. Ba nàng hiểu tính nết con gái, nên đã cười xòa:

“Hai chú cháu đã làm sao rồi?”